

AK-29

První ročník, čtvrté číslo, datum, cena zatím žádná, ale netrpělivě se čeká na tu Pulitzerovu, stále ještě a pořád Spolupracovali: Jiří Kačur, Johann Sebastian Cháb, Jonáš Jenšovský

Rozhovor s Jiřím Kačurem, fousatým mužem a tvůrcem kulturních čtvrtků

Váš nejoblíbenější film, který vznikl dle knižní předlohy?

Blade Runner

Která kniha by si zasloužila svou filmovou podobu?

Muž bez vlastností. Nedokáží si ovšem vůbec představit převod tohoto opusu na filmové plátno.

Zfilmování knihy je jistým způsobem znásilnění, který tvůrce by zasloužil za znásilnění zavřít?

No jména tvůrců některých amerických převodů neznám ,ale za poslední Tři mušketýry bych celou tu partu zavřel do Alcatrazu až by tam zčernali.

Říká vám něco Lars von Trier?

Vím o něm, že to je Dán, že natočil několik zajímavých filmů a že nedávno způsobil skandál na filmovém festivalu v Cannes nějakými nacistickými řečmi , ale nic bližšího o tom nevím.

Dá se vůbec o filmu tvrdit,že je to umění a koneckonců,co je to vlastně umění a kultura?

Ale v jistých případech určitě ano. To máte úplně stejné v hudbě nebo literatuře. Jinak na to, co je umění by vám možná lépe odpověděl nějaký rozumbrada z filosofické fakulty. To už se mě můžete klidně zeptat na to co je to elektron a já se zatvářím přiblíble a odpovím vám záporně nabitá částice a vy se můžete dále zeptat a co je to ta záporná částice a já vás pošlu do prdele .Ale myslím to samozřejmě pouze obrazně.

Máte oblíbený nějaký filmový žánr?

Určitě to není horor , ale na dobrý vědecko fantastický film se podívám vždy rád.

A co nejhorší film, který jste viděl?

Slunce, seno a jahody, tak nějak se to myslím jmenovalo.

Byl jste vůbec někdy v tzv .multiplexu? Třeba na nějakém třídečku?

Já jsem ještě stará škola kinematografie a spoustu filmů jsem si odseděl na vrzajícím dřevěném sedadle v bruntálském kině s přehřátými velkými litinovými radiátory a uvaděčkou v modrém pracovním pláští, která nám kontrolovala občanky. V Praze je jedno takové v Modřanech, ale už je to přeci jenom trochu jiné. Takže raději navštěvuji takové podniky , ale pokrok je pokrok a byznys je byznys a s tím nic nenadělám takže zajdu sem tam i do multiplexu.

Kam se podle vás může film vyvinout?

Holografická projekce?

Antikvářovo povzdychnutí

Tentokrát tady nebudu vzdychat, ale podělím se s vámi o jeden nápad, který mne zachvátil při natáčení našeho akčního snímku Agrippa...Svět tak jak nám ho servírují různí filmový tvůrce nikdy tímto způsobem nemůžeme vnímat. Různé ty pohledy z výšky ,z boku, ze zadu, všelijaké detaily...Jistěže nám různé metody zobrazování mohou poskytnout naprosto nový pohled na skutečnost. Těch filmařských postupů je hodně, ale myslím, že jsem se ještě nesetkal s metodou , která by se pokusila zachytit nějaký děj přímo očima jeho účastníka v reálném čase.

Když ráno otevřu oči a začne další den stane se to, že vstanu a začnu se rozhlížet. Co vidím? Ledacos, ale neustále mám v zorném poli zamlžený obrys svých brýlí , občas se mi v něm mihne velmi nejasně špička nosu a v různých proměnách mi do něj lezou moje ruce a části mého těla, což záleží na způsobu otáčení mé hlavy. Dále mám pocit, že mé obrazy jsou v neustálém pohybu , v neustálých zvratech. Docílit takového snímání tzv. očima hlavního hrdiny by nemělo být s pomocí malých kamer umístěných u očí nebo na brýlích těžké. Mohli bychom se pokusit při použití této metody nově převést na filmové plátno třeba Tři mušketýry a jako pozorovatele a účastníka děje bychom si zvolili třeba D Artagnana nebo by koneckonců celá věc mohla být sestavena z přímých pohledů všech postav, takže z poklidného plynutí filmových obrazů snímaných pěkně z odstupu bv se nám stala někná tříšť

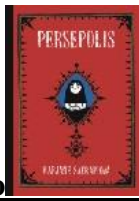
Knižní doporučení

Transformuje se v mžiku oka v doporučení filmové. A vůbec ze všeho nejlepší je doporučovat to, co kromě tvůrců, ještě nikdo neviděl a možná ani neuvidí, když vlastně uvidí, protože přítel Jonáš patrně učinil kroky, aby se naše anatomie akčního filmu nesoucí jméno jednoho významného okultního myslitele Agrippy z Nettesheimu objevil na našich stránkách, takže kdo bude mít zájem může si ho tam najít a sám posoudit i bez mého doporučování hodnotu snímku, o němž si myslím, že by klidně mohl obsadit nejspodnější příčku nějakých filmových hodnocení, ale to se nestane, protože mám dojem, že ty naše filmové scénky z kulturních čtvrtků stejně nikdo nesleduje, takže si to na ten konec filmových hodnocení můžeme leda zařadit sami.

Stejně ale máme vytrvalost, skoro šedesát scének a rozhovorů a žádný ohlas. To by slabější povahu muselo úplně rozhodit, nám to ale nevadí, protože dobrá věc se stejně musí časem prosadit, byť mnohdy až po smrti tvůrce, který musel za života snášet různé posměšky a najednou dvacet či sto let po smrti se můžou všichni posrat jak on to byl ale geniální jedinec. Vezměte si třeba Roberta Musila. Muž bez vlastností to je ale veledílo , opus atd. a za jeho života po něm pomalu neštěkl ani pes.

Takže přátelé, kteří milujete různé střílečky, vraždy a násilí a bůhvíco ještě, neváhejte a pusťte si našeho Agrippu. Určitě se dobře pobavíte, pokud se vám ovšem podaří rozplést zapletenou zápletku umně propletenou s Fantomasem a mnohými jinými dynamickými snímky z posledních let.

Dále se můžete těšit na doplňkové pasáže z filmu Vetřelec a to přímo z ložnice knihovny . Zkrátka jsme dotočili pár scének, které ten film takřikajíc docelují.

Komiksové okénko

Marjane Satrapi, Íránská komiksová královna. Jediná, která byla schopná prokoptout iluzi dost militantního nazírání na svět. Od islámského pohledu na ženu, po okupaci vlastní země. Kniha je plná svobody, která se snaží vypučet na místě, kde by ani osel ze strachu dobrovolně nemočil. Marjane Satrapi popisuje v komiksu svůj život plný rebelství vůči autoritě.

Je to i popis smutného života v diktatuře, kde si člověk může myslet co chce, ale říct nemůže takřka nic. Obklopen radou fousatých moudrých, kteří blbosti ani tu patu nestihli, pro vlastní zmatenost, políbit.

Tvrdý režim má své opodstatnění. Kapitalismus západní společnosti se rozpadá pod tučnicími zadky vyžraných bankéřů a lid si začíná dovolovat. Začíná mluvit o svobodě, o opravdové demokracii, o nesmyslnosti života na dluh s nekonečným úrokem.

Marjane Satrapi se zmitá ve svém životě mezi totalitou a bankéřskou svobodou. Samozřejmě jí vyhovuje, jako většině, víc zadluženost než nucené mlčení. Ale o nesvobodu se jedná v obou případech.

Persepolis je svobodná kniha o všeobjímající nesvobodě. I následné [zfilmování](#) dopadlo nad očekávání dobře. Buhehe.

Filmový krat'as

[Den Brysomme mannen](#) je film u kterého divákovi hrozí úpal. A to ve filmu slunce prakticky nesvítlí.

Skandinávská filmová tvorba je jedinečná. Její chladný přístup k člověku je prosycen hlubokým citem daleko víc, než povrchní vyznání lásky z kdejakého amerického paskvilu v jehož závěru se tleská umělotině vítězného polibku. Pouštět na člověka hrůzu řevem a střelbou je až moc jednoduché. Složitější a daleko hrůznější je vyděsit diváka mlčením a pomalým supěním k závěru.

Den Brysomme mannen.
Místo určení – prázdnota.
Čas – již dávno vypršel.

Tvůrce se ve filmu pere s myšlenkou dětství kontra dospělost. V dospělosti se z člověka vytratí hravost, tvůrčí zápal, imaginace, chutě i s vůněmi. Svět zešedne, zoškliví. Místo Médi Bédi začínají se řešit hypotéky, místo krmení umělohmotných panenek umělohmotnou stravou přichází menstruace a strach z početí. Neupřímný vztah se spolupracovníky začne se řešit zvýšenou touhou s někým souložit. Ale jistě, zapomeňte na pěstní souboj. Zapomeňte na všechna ta řešení, která by něco vyřešila. Na započatý problém fláknout flastr jiného problému, který začíná, zoufalým útekem před realitou, pučet a nabývat ohavných rozměrů.

Hlavní postava je vržena před skutečnost, že neví co, kde, komu, jak a kde. Normální stav normálního člověka téměř v každém okamžiku života.

Hlavní postava je před skutečnost dovezena autobusem. Je jí přidělen byt. Práce. Manželka (ač se může zdát, že si ji postava udvořila až ku společnému žití, byla mu ve skutečnosti předdvořena, naservírována).

Zaměstnání je nudné. Jídlo bez chuti a vůně. A všechno okolo je tak strnule sterilní. Tak zoufale smutné, neskutečné. Alkohol neopíjí a okolím projíždí jakási policie morálky. Policie štěstí.

Stěhování se život nezmění. Láskou už vůbec ne. Hlídáme tě abys byl šťastný. Tvé štěstí je naším úkolem. Vyhovuj. Buď v souladu s celospolečenskou euforií. Stejně nejde uniknout.

Při jízdě metrem, kdy je hlavní postava téměř zabita, neudrží divák vytřeštěný smích za zuby. Při závěrečných titulcích nestačí divák tleskat. Vždyť má jen dvě ruce, tak zoufale málo, když se má strhnout aplaus.

Poetické třestění

Snad každý zná film [Úplné zatmění](#) o prokletých básnících. Následující báseň je jedna z prokletých.

PAUL VERLAINE:
PÍSEŇ PODZIMNÍ

Sám sklon a ston,
svých viol tón
podzim roní,
a duši mou
rve touhou mdlou,
monotonní.

Skláním se níž
a blednu, když
chvilě zazní.
Vzpomenuv dnů,
propadlých snu,
pláču v bázni.

A odcházím
ve vichru zim,
který svistem
žene mne z chvil,
jako bych byl
suchým listem

Zprávy z jiné společnosti

* Po mnoha předělávkách japonských úspěšných filmů se americká produkce rozhodla udělat remake i Fukušimské katastrofy. Na pobřeží Kalifornie se připravuje k výbuchu a zamoření planety tamní jaderná elektrárna. Úspěch předem zaručen.

* Při premiéře posledního filmu Pirátů z Karibiku zavalili diváci kino v Kroměříži popcornem. Přivolaná hasičská hlídka konstatovala, že tohle nemá obdoby. U konstatování přežvykovala.

* Policie města Brno odvedla zmateného kaplana Jouzu, který před kinem protestoval proti potratům. Protestoval při projekci filmu Pupendo. Na otázku redakce proč protestoval před kinem a ne před potratovou klinikou odpověděl, že Pupendo je film ohavný, že ho musel točit nějaký licoměrný potrat.

* Ňadra Pamelu Anderson si zahrála po dlouhé době ve filmu. Sama Pamela v tu dobu byla na dovolené v zahraničí. Ňaderný výkon, který Ňadra předvedla si, s největší pravděpodobností, zaslouží od poroty Oscara ocenění.

Dětské okénko

Před filmem měly by se dětičky držet co nejdále a třeba i za použití dlouhé kovové tyče. Začne to lehkou rodičovskou výpomocí ve formě Disney a spol., kde oči jsou větší než srdce a i tak nedosahují velikosti ohavných úsměvů a končí to rozstříleným afroameričanem při předávce drog na předměstí Chicaga.

Ale když už, tak se do víru hýbajících se obrázků pustit s vkusem. Může se začít Miyazakim a jeho pohádkou [Můj soused Totoro](#). Miyazaki zaručuje povahu nekřivící zábavu pro včerejší vášně – dnešní starosti.

Pokud není v plánu rodičů vychovat s vlastních dětí vojáky a prostitutky, bylo by nanejvýš rozumné usadit dítě před knihu a představit jim jména mušketýrů a nezahlcovat jim hlavy pojmy jako jsou Bruce Willis, Angelina Jolie apod.

Není potřeba umět ve dvou letech vyjmenovat většinu typů střelných zbraní.

Hudební prozření aneb co v rádiu neuslyšíte i kdybyste se na uši stavěli

Ghédalia Tazartès je velmi zvláštní pták. Více performistou než-li hudebníkem a přesto hudebníkem naprosto dokonalým. Jakmile zazní první tóny, člověk se pozastaví nad nesourodou ladností předvedeného. Ghédalia Tazartès na člověka z nahrávek mručí, ječí a ve chvílích nejvyhrocenějších na něj velmi poeticky mlčí. Hudba, která někdy zní jako pitomé dohadování na náměstí. Hudba, která není hudbou a je jejím dokonalým ztělesněním.

Ghédalia Tazartès je schopen odzpívat šanson, zcela tradičně francouzský a ukončit ho tureckým nářikáním nad osudem. Jeho experimentální muzicírování je nezaměnitelné a tudíž zcela neznámé. Jakmile se do tvorby otiskne přespříliš vlastní osobnosti odpadne možnost si takovou tvorbou udělat jakkoliv početnější posluchačskou základnu. Vždy tu zbude jen klaka pošahaných fajnšmekrů, kteří někdy předstírají, aby zapadli do mlaskavé bažinky intelektuálů a někdy nepředstírají a opravdu takovou hudbu vyhledávají.

Ghédalia Tazartès je hudebník, který nechá zpívat jízdní kolo, který se nerozpakuje vydávat ždímnání pračky za hudbu, který je člověkem víc, než kdejaký hejhula s humanistickým voletem pod bradou.

Je to hudba, kterou člověk nezaselechne ani na tom nejposlednějším rádiu. Nikdo nechce zkrachovat.

Začněme [klidně](#), skončeme [síleně](#).

O reklamě

Reklama jakožto projev vytríbeného filmařského citu se táhne všemi výrobky. Od másla, které jde do výkřiku rozmáznout i přes celý panelák, až po hygienické vložky, které vysají z lidských hlav i obavy z globálního oteplování. Reklama je forma sdělení. Z valné většiny sdělení bezobsažného a nutně s divákem manipulující. Ale co na tom záleží, hlavně že se točí kapitál. O ten jde přednostně.

Člověk je reklamou degradován na nemyslíci součástku výroby kapitálu. A sama reklama je divákem degradována na umění. Reklamní agentury se plní stroji na pochybný humor, kteří se snaží diváky rozesmát faktem, že pokud si pořídí hypotéku, seschnou pod úroky, že pokud svůj chřtán zaplní nízkotučným jogurtem bez chuti, zvýší se jim chuť žít. Jak vitální cpát do sebe mrtvou hmotu nakopnutou do života chemickými přísadami. Ale ne, teď se pracuje víc bez konzervantů, bez sladidel. Je to móda.

Skýva chleba divákovi zesmrádla a tak se vrhnul do kulinářských soubojů cti. Chleba přestal být poživatinou, ale přílepkiem chudoby. Jíš chleba? I ty nuzáku. Ty chudáku. Copak nejsi schopný vydělat ani na celozrnný rohlík? Celozrnný chléb? Celozrnného konzumenta zubních past? A tak se tuční, aby se jinde mohlo hubnout. Úsměvy dokonalého chrupu prozařují planetu a způsobují oteplování.

Stav, kdy reklama začne prodávat sama sebe, potkáváme denně na ulici. Mladík smýšlející o sobě jako o originální bytosti se plahočí světem zavěšen do trika Adidas kopající asfalt botami Nike. Na hlavě se mu skví kšilt s nadpisem I Love New York a před sebou billboard s nepřičetným výkřikem KUP MĚ!!! Je jedno co, koho, hlavně rychle, bez přemýšlení.

Před reklamou není úniku. Je všude. Vyznání lásky mění se na slogany z poutače na Ramu. Výlet do přírody se zvrhává na nadšené opěvování Tatraneč. A prosté spláchnutí neobejde se bez křeče značkového toaletního papíru. Jak je to pozadí vzácné, když se naň může prodat výrobek. Jak si ceníme vašeho výrazu, když vytahujete z kapsy peněženku a chcete zaplatit za to, že jsme vás tak nehorázně podvedli. Nevyměnili bychom ho ani za originál Mony Lisy. Originál si nic nekoupí. Jen je. Kopie z kopie se dá jednodušeji zaseknout háčkem líbivého lesku.

Králíček Azurit zahlenil planetu a smysl života se ztratil za clonou prodeje. Koupím, беру, dejte to sem, rvěte to do mě. Rychle než umřu.

Online prožitky

Když šlechetně opominu pornostránky, kde se to filmovými snahami jen hemží, i tak zbude nesmírné množství stránek, kde se lze na něco kouknout, neplatit, nebýt vrhnut společností do ilegality a ani se necítit provinile. Najít [stránky](#) s hodnotnými [dokumenty](#) je jednodušší než [vrhnout](#) stín a ulovit tak antilopu. Je jich veliké množství. Najít stránky s uměleckými počiny už je těžší. Všichni za to chtějí, kupodivu, zaplatit. A to v míře přímo úměrné. Čím větší slátanina, tím víc peněz se po případném konzumentovi chce.

[Občas](#) člověka popadne myšlenka, zda [artoví tvůrci](#) někde, kam se těžko [dostává](#), nenabízejí za zhlédnutí jejich počinu přívýdělek.

I to je možné.

Stránek s [filmy](#) k online zhlédnutí není moc, ale jsou tu. Je dobré o nich vědět.

Antikvářovo pojednání o... melancholii, která může přijít znenadání nebo také třeba po návštěvě filmového představení jako se to stalo mě po shlédnutí posledního snímku významného dánského režiséra Larse von Triera Melancholia ,v němž se melancholicky srazí planetka Melancholia se zemí a tím pádem vymaže z vesmíru nejenom melancholické hrdiny tohoto melancholického filmu ,ale také melancholicky plynoucí život naší melancholické modré planety. Pokud vám byl tzv.pocit melancholie cizí je dost možné ,že po shlédnutí posledního melancholického filmu Larse von Triera vám bude jasné, co že to vlastně ta MELANCHOLIE je.

Soutěž...

Dnešní soutěž je zcela výjimečná. Soutěží se o možnost zahrát si ve filmu pod režisérskou taktovkou samotného pana Kačura.

Kdo se chce stát celebritou necht' odpoví na otázku

Co je to terapie pevným objetím?

Odpovědi pište na e-mail info@kacur.cz

Z odpovědí bude vylosován jeden šťastlivec.